

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ		ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ Έν τῷ Α' σελίδι ὁ τίμηρος λεπτὰ 25 Έν τῷ Γ' σελίδι ὁ τίμηρος λεπτὰ 50 Δι' ἀγγλικὰς ἡμετέρας καὶ διατεταρτὰς ἡμετέρας ἀντιγράφων.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ 2 ΟΔΟΣ ΣΙΝΑ 2 Τίμη ἐκαστοῦ φύλλου λεπ. 10		Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Δι' ἐπιστολάς ἀποστέλλονται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ» Τὰ χειρόγραφα ὄν ἡπιστρέφονται.		ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ	
Ἔτησίαι δρ. 24 Ἐξάμηνος » 12 Τρίμηνος » 6						Ἔτησίαι δρ. χρ. 40 Ἐξάμηνος » » 20 Τρίμηνος » » 10			

Λερμοντόφ [Michael Lermontov]

Ο δαίμων (*Demon*) [απόσπασμα]

Μετάφραση: Π. Α. Αξιώτης

εφ. *Εφημερίς των Συζητήσεων*, Αθήνα

4 Δεκεμβρίου 1893, σ. 1 -2

ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

Ο ΔΑΙΜΩΝ

(Ἀπόσπασμα)

[Ἡ περικαλλὴς Ταμάρα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνεπὶστῆρός της, δὴνηταῖα ὑπὸ τῶν συγγενῶν εἰς Κοινόβιον. Ὁ Δαίμων, ὁ ἐνόμιον μοῖραι ἀνακηθόμενος καλλιτέραν ἡμερῶν σωρεύονται, πλανώμενος ὑπὲρ τὴν γῆν περιλλυπος, τὴν βλέπει ἀίφνης καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ συγγιανήσεως ἀνεξηγήτου. Τὴν ἑρμῆαιον τῆς ἀράου του ψυχῆς ἠπλῆρωσ' εὐλογίας ἤχος· δὲν παύει ἀποθαυμαζῶν τὴν εὐφρόσυνον εἰκόνα ἧς ἡ θεία ἀποσπᾷ ἐκ τῶν ἀμαυρωθέντων ὀρθαλιμῶν αὐτοῦ πύρινον δάκρυ, δάκρυ μὴ ἀνθρώπινον....

Τὸν ὄντων τῆς Ταμάρας πρὸ πολλοῦ ἀδικαίεπτως παρὰ τῶν ὄντων παράδοξα. Ἦτο ὁ νεφελώδης νέφλις, ἡ ἄφρων, ἢ κάλλος ὑπερκόσμιον ἐλάμπρυνε· αὐτὸς ὑπὲρ τὸ προσεφάλαϊόν της ἔκλινε εἰς καὶ τὴν Πλυταίτη. Αὐτὸς ψιθυρίζει εἰς τὸ οὐς αὐτῆς μυστηριώδῃ φωνῇ καὶ ἐν τῷ μίση ἀπόλυτου σωπῆς, ἡ δὲ ἀκούει ἄσματα οὐράνια....

Ὁ Δαίμων μετὰ πολλοὺς διαταγμούς, εἰσέρχεται εἰς τὸ Κοινόβιον, ἀλλὰ πλησίον τῆς παρθίνου Ἰσάταις ἡ φύλαξ ἀγγελοῦς αὐτῆς. — Δὲν ἔχεις λατριῶτάς ἐδῶ, πῶός σ' ἐκάλεσε; λέγει ἐπιπλήττων τὸν Δαίμονα, ἀλλ' οὗτος—«Ἐὶν' ἐμῆ» ἀναφωνεῖ ὀργίλιος· εἰς τὴν καρδίαν τὴν ὑπέρ-

φρωνα αὐτῆς, σφραγίδι ἰδικῆν μου ἐνεκέραξ· τοῦ λοιποῦ ἐδῶ κυριαρχῶ ἐγὼ καὶ ἀγαπῶ». Καὶ μὲ τὸ ἔμμα θλιβερόν ὁ ἀγγελος, τὸ δυστυχῆς τὸ θῆμα παρετήρησε, τάνασα δὲ βραδείως τὰ πτερά, εἰς τὸν αἰθέρα ἐβύθησθη τ' οὐρανοῦ.]

ΤΑΜΑΡΑ

Ὁ ποῖος εἶσαι; εἶνε ἐπιπλύνοντες ὁ λόγος σου! τίς πρὸς ἐμὲ σ' ἀπέστειλε; παράδεισος, ἡ ἄδης; τί ἰπιθυμῆς;

ΔΑΙΜΩΝ

Εἶσαι ὄραϊα.

ΤΑΜΑΡΑ

Ἄλλ' εἰπέ, τίς εἶσαι, τίς;

ΔΑΙΜΩΝ

Εἶμι ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἤκουες εἰς τοῦ μεσονυκτιοῦ τὴν σιγῆν, αὐτὸς οὐ ἡ ἰδέα ἐψιθύριζε συχνὰ εἰς τὴν ψυχὴν σου, οὐτινος ἐμάντευσε τὴν θλίψιν ἀμυδρῶς, οὐ εἶδες τὴν μορφήν καθ' ὅσον· ἐμ' αὐτὸς, τὸ βλέμμα οὐτινος φρονεῖ τὴν ἐλπίδα ἅμα γεννηθῆ, ἐκεῖνος εἶμαι, ἢν οὐδαίς ἠγάπησε, δὲν καταρᾶται πνοὴ πάσα. Δι' ἐμὲ εἶσι μόνι τὰ ἐστὶ καὶ ἡ ἔκτασις ἡ μάστιξ εἶμαι τῶν γηίνων δούλων μου, ἐλευθερίας, γνώσεως ὁ ἡμέμων, ἔχθρος εἶμι τῶν οὐρανῶν, τῆς φύσεως κακῶν, καὶ βλέπεις—εἶμαι εἰς τοὺς πόδας σου. Τοῦ ἔρωτος ἐν κατανοεῖς σ' ἔφερα τὴν ἡρμῆαιον δέησιν, τὴν βάσανον τὴν πρώτην, τὴν ἰγκόσμιον, τὰ δάκρυα τὰ πρώτα μου. Ὡ, ἀκουσον, εἰς εἰκτιροῦ! Ναί, πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ πρὸς τοὺς οὐρανούς σου κα' ἐπαναφέρης θὰ ἴθυνασο διὰ τοῦ λόγου· φέρων τῆς ἀγάπης σου τὴν ἱερότητα, ὡς νέος ἀγγελος ἐκεῖ θὰ παριστάμην, ἐν λαμπρότητι καινῇ. Ὡ, δέομαι σου, μόνον ἀκουσον·

σοῦ εἶμαι δούλος εὐπειθῆς, σὲ ἀγαπῶ! Σὲ εἶμαι μολὴς καὶ ἐμίσσητος εὐθὺς τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἀθανάσιαν μου καθ' ἑαυτὸν,—ἐφθόνησ' ἀκουσίως μου τὴν ἀτελῆ χαρὰν τοῦ κόσμου· νὰ μὴ ζῶ ὡς σὺ, μ' ἔφερε πόνον, ἀλλὰ κ' ἔτρεμα νὰ ζῶ μακρὰν σου. Τὴν ψυχράν καρδίαν μου ἐφώτισεν ἐκ νέου ζωηρότερον ἀνέλπιστος ἄκτις.... ἀνεκινήθη δὲ ἡ θλίψις μου, ἐν τῷ βυθῷ τῆς παλαιᾶς πληγῆς, ὡς ἄρας ἄνευ σου, τί δι' ἐμὲ αὐτ' ἡ αἰωνιότης; τὸ ἀπέραντον τῶν κτήσεων μου;—λίξεις ἠχηραὶ κεναὶ! παμμίγιστος νὰς, ἄνευ θεότητος!

ΤΑΜΑΡΑ

Πανούργον πνεῦμα, ἄρες με, σιώπησον, ὦ, δὲν πιστεῦω εἰς ἐχθρόν! Δημιουργεῖ! ἀλλοίμενον, δὲν δύναμαι νὰ δεηθῶ ὀλίθρου δηλητηρίου περικυκλωθῶ τὸν ἐξησθενημένον νούν μου. Ἄκουσον, τῆς ἀπολείας μου θὰ ἦσαι ὁ αἷτιος· οἱ λόγοι σου—πῦρ εἶνε, δηλητηρίον..., εἰπέ, εἰπέ μοι, δεῖται μὲ ἀγαπᾷ;

ΔΑΙΜΩΝ

Ὁραῖα, δεῖται; φεῖ! ἀγνοῶ· ζωῆς πεπληρωμένος νέος, υπέρφρανα ἐκ τῆς ἐνόχου κεφαλῆς ἀθήρεσα τὸ στέμμα τὸ ἀκάνθιον, ἐλόκληρον τὸ παρελθὸν ἠρήθη· ὁ παράδεισος, ὁ ἄδης μου, εἰς τ' ἔμμα σου εὐρίσκειται!

Σὲ ἀγαπῶ, οὐχὶ ὡς ἀγαπῶν ἐδῶ, ὡς ν' ἀγαπήτης πάντας σὺ ἀδυνατεῖς μετὰ τῆς μίθης ὄλης, μ' ἦλθν τὴν ἰσχύν τῆς ἀθανάτου σκέψης, τοῦ ρεμβασιμοῦ. Ἄπο τοῦ κόσμου τὴν ἀρχὴν, ἡ σὴ μορφή χειραγριμένη ἦν ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ, ἐφίετο ὁ ἐνόμιον μου πάντοτε εἰς τὰ πειλῆγν τοῦ αἰθέρος· πρὸ πολλοῦ ἀντήχει ὄνομα γλυκὺ, παρὰ τῶν μου

τὸν λογισμόν· εἰς τῆς μακαριότητος τὴν ἰσχυρῆν, ἀπὸ τοῦ παραδείσου μου σὺ μόνῃ εἴπαιες. Ὡ, ἐν νὰ αἰθανθῆς ἠθύνασε, πῶς εἶνε ἀγωνιωδῶς πικρὸν, ἐπὶ ζωῆς, αἰῶν' ἀτέριμονα, νὰ πάσχεις μόνος, μόνος νὰ ἠδύνεσαι, ἐπαίνους νὰ μὴ ἔχης διὰ τὸ κακὸν ἄλλ' οὐτε διὰ τὸ καλὸν ἀνταμιωθῆν· νὰ ἀνασαι, διὰ σὲ αὐτὸν νὰ ζῆς καὶ μὲ τὴν πάλην ταῦτην τὴν αἰώνιον, χωρὶς θρηάμου, ἄνευ συνδιαλλαγῆς! νὰ θλίβεις αἰωνίως καὶ νὰ μὴ ποθῆς τὰ πάντα νὰ γνωρίζης, νὰ αἰσθάνησαι, καὶ διὰ τὸν βλίπτης, ἅμα δὲ νὰ προσπαθῆς τὰ πάντα νὰ μισῆς, καὶ νὰ περιφρονῆς παν ἐν τῷ κόσμῳ!... Μόλις εἶχ' ἐκπληρωθῆ ἡ τοῦ Θεοῦ κατάρτα—ἐκτότ' αἰ θρημαὶ τῆς φύσεως ἀρχαῖαι ἐψυχγράθησαν εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἐμὲ.... Ἐμπρὸς ἐμοῦ ἠπλοῦτο κυνηχρον τὸ διάστημα, καὶ εἶδα τὸν γαμήλιον καλλωπισμὸν τῶν ἄστρων, παλαιῶν γνωρίμων μου. Αὐτὰ χρυσοστεφανωμένα ἔτρεχον· πλὴν τί;—τὸν πρώην σύντροφον δὲν ἀνεγνώριζεν οὐδὲν! Τοὺς ἐξορίστους, τοὺς ὁμοίους μου ἐκάχον ἐν ἀπέλιτισμῷ, ἀλλ' ἦμος φεῖ! τὰ πρόσωπα, τὰ βλέμματα τὰ μοχθηρὰ—ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἀνεγνώριζα.

Καὶ ἔντρομος τῆς πτέρυγας μου ἠπλωσα καὶ ἔφυγα ταχύς... πλὴν ποῦ καὶ δεῖται; τὸ ἀγνοῶ. Οἱ φίλοι μου οἱ παλαιοὶ μὲ εἶχον ἀρνήθη· ὡς ἡ Ἐδὴμ, κωρὸς καὶ ἄλλοις ἔγειν' ὁ κόσμος δι' ἐμὲ. Ὁκαὶς ἀπαρραλλάκτως κυματοπληγῆς, χωρὶς ἰσθῶν καὶ χωρὶς ἠπλότων, εἰς τὴν βουλήν ὑπῆκουσα τῷ ρεμβατος, τυχαίως πλείε, ἀγνοῦσα πῶς καὶ ποῦ. Ἀπαρραλλάκτως τὴν πρῶται ἐνωρῆς νεφύριον κεραινοφόρον, μελανόν, εἰς ὕψους κυνηχρον μόνον φέριται

νὰ προεγγίγει οὐδαμοῦ ἀποτολμῶν, ἀκόπως ὄλης, οὐδαίς εἶδε πῶθην, ποῦ! Πλὴν δὲν ὠδῶθον τοὺς θνητοὺς ἐπὶ πολὺ ἀλλ' οὐδ' εἰδῶσκα αὐτοὺς εἰς τὸ κακὸν ἐπὶ μακρῶν πᾶν ἐυγενῆς κατήρημα ἐπὶ παν ὄραϊον ἔφεγα· ἐπὶ μικρῶν... Τὴν φλόγα πίστωας ἀγνῆς ἐντὸς αὐτῶν εὐκόλως καὶ διὰ παντός ἀπέστεισα.... Ἄλλ' ἄρα ἤζικον τοὺς κόπους τοὺς ἐμούς οἱ βλακῆς ἄνευ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν; Κ' εἰς τῶν ὀρέων ἀπεκρύβην τὰς ρωγμάς· καὶ περιπλανώμην ὡς μετέωρον, εἰς τῶν μεσονυκτιῶν τὸ βαθύγορον.... Καὶ ἰδοιπόρος μόνος ἀπατόμιμος ἐκ τοῦ ἔγγυς φωτός μετὰ τοῦ ἴππου του ἐντὸς βαρᾶρου πίπτων, μᾶττην ἐφαρτε, καὶ διὰ τοῦ ἀνόνητος τὸ αἰματηρὸν περιλλίσσεται κατόπιν ἴχνος του.... Πλὴν τῆς κακίας αἱ ζωφάειες παιδαὶ οὐχὶ, δὲν μ' εἴλικαν ἐπὶ πολὺν καιρὸν. Πσοκίς ἀνύψωφον τὸν κοινορτόν εἰς τὴν μετὰ τῆς καταγίδος πάλην μου, τὴν ἄσρατῆν καὶ τὴν ὀμίγλην ἐνδοθείς, θουρωδῶδως ἐπίττων πρὸς τὰ σύννεφα ἴνα ἐν μίση τοῦ στοιχείου τ' ἀπειθούς τὸν σάλον κατενάωσῃ τὴν καρδίαν μου. Εἰς ἐπιμόνου λυτρωθῶ συλλογισμοῦ καὶ ἴνα λησμονήσω τ' ἀληθμονήτα!

Τὶ εἶνε αἱ σταθῆσαις καὶ δυσόστακταις, οἱ κόποι καὶ τὰ βασάνα τ' ἀνθρώπινα τῶν μελλουσῶν καὶ περασμένων γενεῶν, ἐνώπιον μίας μοναχικῆς στιγμῆς τῶν ἰδικῶν μου μυστικῶν κολάσεως; οἱ ἀνθρώποι τί εἶνε; τί ὁ βίος των, οἱ κόποι των; παρῆλθον θὰ παρελθῶσιν! Ἐλπίς ὑπάρχει· ἀνεμένει δικαίον κρητήριον· νὰ συγχορήσῃ δύναται, καὶ ἂν θὰ κατακρίνῃ! Ἄλλ' ἡ θλίψις μου ἰδῶ ἐν' ἀμεταβλήτος, ὅπως ὁ' ἐγὼ ἀτέρμων ἔσται, ἐν τῷ μνήματι αὐτῷ

δὲν θὰ ὑπνώσῃ! ὡσάν ἄρας, τώρα μὲν λαμπρεῖ αὐτῆ, τώρα κείαι καὶ ὡς φλόξ ὀκαποκεται, ἄλλοτε δὲ τὸν λογιματὸν πείζει μου ὡς λίθος— διαψευθειῶν ἠλιπῶν καὶ παθῶν μνημεῖον ἄβρονον!

ΤΑΜΑΡΑ

Ὅστις ἂν εἶσαι, ὦ τυχεῖα φίλε μου, τὴν ἡσυχίαν μου ἐκαρπνίζουσα διὰ πάντας, μετ' ἀποκρύφου ἠδονῆς, ὦ, μάρτυς, σὲ ἀκούω ἀκουσίως μου. Πλὴν ἐὰν εἶνε δολερὸς ὁ λόγος σου, ἀλλ' ἂν, ἀπάτην κρύπτων... ὦ λυπητῶ μου, ὅποια δόξα ἐπὶ ἡ ψυχῇ μου, τί πρὸς σέί ἢ μὴ προσφιλεστέρτα εἰς τὸν οὐρανόν ἄφ' ὄλης εἶμ' ἐγὼ, ὅσας δὲν εἶδες σὺ; Ἄλλοίμενον, ὁραῖα εἶνε καὶ αὐταί· τὴν κοίτην τὴν παρθενικὴν τω, ὡς ἐδῶ, θνητὸς δὲν ἐθίξει... οὐχὶ, ἠκρίσθη μοι μοιραίας!... λίγη—βλέπεις πῶς ἀγνοῶ τὰ γυναικεία ὄνειρα τὰ βλέπεις σὺ! τὸν φόβον ἄκων μου κινεῖς ἐν τῇ ψυχῇ... τὰ πάντα οἶδας, πάντα κατενόησας καὶ θὰ μὲ λυπηθῆς· βεβαίως! Ὅμοσον δὲ σῆμαρον ὑπόσχου· ἢ ἀποταχθῆς ἀπὸ κακῶν! Οὐδ' ἔρκ' ὑπεκρίνον ἄρε γε οὐδ' ὑποσχίσεις πλέον ἀπαράβατοι;...

ΔΑΙΜΩΝ

Ὅτανος εἰς τοῦ σίμπαντος τὴν γένειαν, ἰμύνω εἰς τὴν ὄραν τὴν ἰσχήτην του, εἰς τ' ὄνειδος ὀμνῶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ εἰς τῆς ἀληθείας τῆς παντοτεινῆς τὸν θρηάμου, εἰς τὸ πικρὸν τῆς πτώσεως μακρῶρον, εἰς τ' ὄνειρον τὸ σύντομον τῆς νίκης· εἰς τὴν μετὰ σοῦ συνέτευξιν κ' εἰς τὸν ἐκ νέου ἀπειλούοντα χωρισμόν· εἰς τῶν πνευμάτων τὴν πληθύν ὀρκίζομαι, μοιραίας ἀδελφῶν ὑπεξουσίαν μου, εἰς τὰς ρομφαίας τῶν ἀγγέλων, ἀπαθῶν

καὶ ἀγρυπνῶντων μου ἰχθύων ὀρκίζομαι·
εἰς οὐρανὸν ὀμνῶς κ' εἰς τὰ τέρατα,
εἰς τὴν γῆν ἱερότητα κ' εἰς σί·
ὀμνῶς εἰς τὸ τελευταῖον βλέμμα μου
καὶ εἰς τὸ πρῶτον δάκρυ σου· ὀρκίζομαι
εἰς τῶν ἀκάκων σου χεῖλέων τὴν πνοὴν
καὶ εἰς τὸ κύμα τῶν ξανθῶν βροστρίων σου·
εἰς τὴν μακαριότητα ὀρκίζομαι,
εἰς τὴν ὀδύνην καὶ εἰς τὴν ἀγάπην μου.
Ἦρνήθη τὴν ἐκδίκησιν τὴν παλαιάν,
τοὺς ἀλαζόνας μου ἠρνήθη λογισμούς·
τῆς κολακείας τῆς ὑπόουλο ἡ ἰός
δὲν θὰ ταράξῃ πλέον οὐδένος τὸν νοῦν.
Ζητῶ μετὰ τοῦ οὐρανοῦ διαλλαγὴν,
ὦ, ν' ἀγαπήσω θίλω καὶ νὰ δεθῶ,
καὶ, θίλω νὰ πιστώσω εἰς τὸ ἀγαθόν·
θὰ ἐξαλειφῶ ἀπὸ τοῦ μετώπου μου
τὸ ἔπαξιόν σου, τὰ ἴχνη τοῦ πυρός
τοῦ οὐρανοῦ, μὲ τὸ δάκρυον αὐτό
τὸ μετανοίας, καὶ ὁ κόσμος τὸ ἀνθὴ
ἀγνοίαν γαλήνιον, ἀνευ ἑμοῦ!
πιστεῦσόν με· μόνος μίχρι σήμερον
ἐνόησα ἐγὼ καὶ σ' ἐξέτιμησα;
Ὡς ἀγιότητα μου διαλίξας σε,
ἐπὶ τῶν ποδῶν σου τὴν ἰσχύον κατίθησα·
ὡς ὄρων περιμένα τὴν ἀγαπὴν σου,
καὶ σὶ χρεῖζω τὴν αἰωνιότητα
ἀντὶ στιγμῆς, —εἰς τὴν ἀγάπην, πεισθητὶ,
Τομάρα, ὡς εἰς τὸ κακόν, μέγας ἐμὶ
καὶ ἀναλλοίωτος. Γιὸς ἐλευθέρως
τῶν αἰθερίων, ὑπὲρ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ
θὰ σ' ἀνυψώσω μετ' ἑμοῦ, θὰ εἶσαι δὲ
βασιλίσσα τοῦ κόσμου, πρώτη φίλη μου·
ἀλύπως καὶ χωρὶς ἐνδιαφέροντος
τὴν γῆν θὰ βλέπῃς, ὅπου οὐτὲ ἀληθῆς
ὑπάρχει· εὐτυχία, οὐτὲ καλλονὴ
πολυετής, ὅπου ἐγγλέματα, ποινὰ
ὑπάρχουν μόνον, ὅπου μόνον δύναται
τὸ ταπεινὸν νὰ ζῆση πάθος· ὅπου δὲ
ἀρόβως οὐτὲ νὰ μισήσουν δύναται,

ἀλλ' οὐτὲ ν' ἀγαπήσουν. Ἡ μὴν ἀγνοῆς
ἡ στιγμιαία ἀνθρωπινὴ τί ἐστὶν
ἀγάπη; —νέκ αἵματος συγκίνησις!
ἀλλ' αἱ ἡμέραι φεύγουν, —καὶ ἀκολουθεῖ
ἡ ψυχραῖα. Τίς κατὰ τοῦ χωρισμοῦ
θ' ἄντισταθῆ, τίς δὲ κατὰ τοῦ πειρασμοῦ
νεαροῦ κάλλους, κατὰ τῆς κοπώσεως
καὶ τῆς ἀνίας, τοῦ ἰδιοτρόπου δὲ
τῆς φαντασίας; ὅχι δὲν πωρῶσται
ὑπὸ τῆς μοίρας, εἰς ἐσὶ τὴν φίλην μου,
νὰ μακρανθῆς σωπηλῶς ἐν φυλακῇ
τῆς ζηλοτύπου δούλης βαναυσότητος,
ἐν μίση μικροψύχων καὶ ψυχρῶν, ἰχθύων
καὶ φίλων υποκριτικῶν, ἀγόνων τε
ἰλιπῶν, φόβων, κόπων καταθλιπτικῶν,
κινῶν! τοῦ ταίχους ὀπισθεν τοῦ ὑψηλοῦ
δὲν θίλεις ἀνευ πάθους θλιθερὰ ὀβροθῆ
ἐν ταῖς διήσεσι, ἐξ Ἰσοῦ δὲ μακρὰν
ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ Θεοῦ. Ὁχι, οὐχί!
ὠραῖον πλάσμα, δὲ ἄλλοιον πρᾶγμα τι
πρωορισμένη εἶσαι· πάθος ἕτερον,
χαρὰς ἄλλοιαι βάθος ἀναμείνει σε!
Λοιπὸν τοὺς πρῶτον πάθους ἐγκατάλειψον
καὶ τὸν οἰκτρὸν τὸν κόσμον εἰς τὴν τύχην του.
Τὴν ἄβυσσον ὑπερῆραν σου γνώσεως
θὰ σοὶ ἀνοίξω εἰς ἀνταλλαγὴν ἐγὼ.
Πληθύν πνευμάτων ἐκ τῆς θεραπείας μου
θὰ φέρω εἰς τοὺς πόδας σου, ὠρχία μου·
θεραπευαίνιδας ἐλαφρὰς καὶ μαγικάς
θίλω σοὶ δώσω: ἐκ τοῦ τῆς ἀνατολῆς
ἀστέρως θ' ἀποσπάσω στίγμα διὰ σὶ
χρυσῶν κ' ἐκ τῶν ἀνθίων ὄρσον ἀναμειθεῖς
τῶν μεσονύκτων, θὰ τὸ ράνω δὲ αὐτῆς·
μὲ τὴν ἀκτίνα ῥοδοχρόου δύσεως
τὴν μέσην σου θὰ περιζώσω τὴν λεπτήν·
μὲ τοῦ ἀρώματος τὴν καθερὴν πνοὴν
θίλω πληρῶσθαι τὸν ἀέρα περὶ σὶ!
Μὲ θαυμασίους ἦχους ἀκατάπαυστα
τὴν ἀκοὴν θίλω θωπεύῃ σου ἐγὼ,
πολυτελεῖς θίλω ὑψώσθαι μέγαρον

ἐκ κυκλόρου λίθου, ἀπὸ ἤλεκτρον·
θα καταβῶ εἰς τῆς θαλάσσης τὸν βυθόν,
ὑπὲρ τὰ σύννεφα θὰ ὑψώθω αὐτά,
τὸ πᾶν θίλω σοὶ δώσω, πᾶν τὸ γῆθρον—
ἀγάπην μου!...

[Καὶ ἤγγισεν ἀκροθιγῶς μὲ τὰ φλογώδη
χεῖλη του τὰ χεῖλη τῆς τὰ τρέμοντα. Τὸ
πνεῦμα τὸ κακόν, φεῦ! ἐθριάμβευε... Τὸ
τοῦ φιλήματος τοῦ δηλητήριον τὴν ἔκαιε...
Φωνὴ ὀδυνηρὰ, φρικτὴ τὴν τῆς νυκτὸς σιγῆν
ἐτάραξε· ἐξέφραξε τὸ πᾶν ἀγάπην, βάν-
σανα, παράπονον καὶ τελευταίαν δέησιν·
ἐξέφραξεν ἀνευ ἰλιπίδος χωρισμόν, τὸν χω-
ρισμόν ἀπὸ τῆς νεαρᾶς ζωῆς... τὸν θάνα-
τον.

Τανύων πτέρυγας χρυσαεῖς, εἰς ἄγγελος,
ἀμπερτωνὸν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀπο-
σπᾶσας ἔφερον ἐν ταῖς ἀγκάλαις του. Ἦδη
ἦχοι παραδείσειοι ἀκούονται ἀρχόμενοι,
ὅτ' ἐξερχῶν ἐκ τῆς ἀβύσσου αἰρεται, ὡς
βίαιος τυφῶν, τὸ πνεῦμα τῆς κολάσεως. Τὸ
μίτωπον αὐτοῦ τῶν τᾶρων ἀποπνέει τὴν
ψυχρότητα — ἀεὶν ἐμῆ ἀναφανεῖ ὀργί-
λως.

—Φύγε, ἀμφοβολία πνεῦμα, ζοφερόν!
τοῦ οὐρανοῦ ἀπήνησθ' ὁ ἀπόστολος· ἀκούον-
τως ἐθριάμβευσε· ἀλλ' ἔσθασε τῆς κρίσεως
ἡ ὠρα κ' εἶνε ἀγαθὴ ἡ θεὶ ἀπόφασις. Διὰ
ποινῆς βαρείας ἐξηγόρασε τὰς ἀπορίας τῆς·
ἡγάπα κ' ἔπαυσε καὶ διὰ τὴν ἀγάπην ὁ
παράδεισος ἠνοιχθῆ. Ὁ Τανύσας δ' ἐν ἀγαλ-
λιάσει τὰ περὰ, ἐξηρανίσθη ἐν τῇ αἰγλῇ
τ' οὐρανοῦ.

Καὶ κατηράσθη, νικηθεῖς, τὰ δεινὰ ὁ
Δαίμων τ' ἄφρονα αὐτοῦ κ' ἐκ νέου ἐμει-
νεν ὁ ἀλαζὼν πλανώμενος ἀνὰ τὸν κόσμον
ἀνελεῖς, ἀνέρατος...]

III. A. Ἀξιώτης.